
Nikolaj Levašov

Podstata a Rozum

Díl 1, kapitola 3.

San-Francisko r. 2000

Kapitola 3. Povaha emocí. Role emocí v evoluci života

Emoce... city – prožitky, emoce, bolest, inspirace a frustrace, láska a žárlivost, povýšenost a zoufalství a mnoho dalších projevů duše naplňuje naše životy od prvního křiku, s kterým jsme přišli na tento svět, až do posledního dechu, s nímž ho opouštíme. Krásné a strašné, vznešené a nízké, ušlechtilé a podlé projevy lidské povahy související s emočním stavem naší duše. Co to tedy je, tyto emoce, které hrají tak důležitou roli v životě každého z nás? Jaké funkce v sobě nesou a jaká je jejich podstata? Je možné vysvětlit tento přírodní úkaz jako právo básníků oslavovat lidské city ve svých dílech a psát, že například láska se nedá vysvětlit, a pokud přece vysvětlení je, potom to není láska? Samozřejmě, každý se chce dotknout něčeho tajemného, záhadného, jež se nás někdy úplně zmocňuje. Ale jestli se k tomu přidá i pochopení tohoto zázraku, bude více šťastných lidí a tím pádem méně zlomených srdcí a osudů ... Takže, co je podstatou emocí?!

V plném slova smyslu lze o emocích hovořit pouze tehdy, když u živého organismu v průběhu evoluce života vznikne nervový systém. I když jednobuněčné organismy taktéž reagují na změny v životního prostředí. Pokud se v jejich bezprostřední blízkosti objeví chemicky agresivní látky, jednobuněčné organismy se přesunou z nebezpečné zóny do bezpečné vzdálenosti a následně se vrátí k normální činnosti.

Pojďme si nejprve definovat, co to emoce a pocity jsou. **Emoce, pocity jsou reakce živého organismu na změny VNĚJŠÍHO a VNITŘNÍHO prostředí.** Všechny lze rozdělit do dvou hlavních skupin – **ochranné emocionální reakce a emocionální reakce spojené se zachováním druhu.** Přičemž obě skupiny reakcí jsou pozorovány prakticky u všech živých organismů – od těch nejjednodušších až po nejvyšší. Každý nový evoluční stupeň rozvoje života vede jak ke vzniku nových emocionálních reakcí, tak i obohacuje stávající.

Vezměme si každou skupinu emocionálních reakcí samostatně. Začneme analýzou obranných. Všechny varianty obranných reakcí mají jediný účel – ochránit život každého konkrétního jedince. Ano, je to snadno pochopitelné – jen jednotlivci, kteří přežijí v boji o život, jsou úspěšní v reprodukci a zachování svého rodu. Takže zkusme zjistit, jaké obranné emoční reakce pomáhají jedinci v jeho boji o přežití.

Při vzniku nebezpečí se pouze jedinci s bleskovou reakcí nestanou obědem nebo obětí svých nepřátel. Každý ví, že strach vhání do krve adrenalin vyrobený v nadledvinkách. V takovém stavu například lidé překonají všechny rekordy v rychlosti, délce skoku, fyzické síle. Pak se jen diví, kde se to v nich vzalo. A pokusy zopakovat své „rekordy“ se nikomu nepodaří. Co je příčinou tohoto jevu? Pokusme se pochopit podstatu tohoto zvláštního fenoménu lidské psychiky.

V okamžiku strachu se do lidské krve vyloučí adrenalin a zdánlivě vše vysvětluje. Ale pojďme, nedělejme ukvapené závěry a trochu nad tímto fyziologickým jevem našeho organismu popřemýšlejme. Adrenalin z nadledvinek se dostane do krevního oběhu a jím k srdci. Před pokračováním analýzy, co se děje v okamžiku strachu, si připomeňme, že krev se pohybuje žilami díky vlně vytvořené kontrakcí kruhových svalů. Tím se vytvoří mírný pokles tlaku. To znamená, že adrenalin dosáhne srdce za několik sekund. Přes dolní dutou žílu se krev, která nese adrenalin, dostane do pravé síně, pak do pravé komory, plicní tepny, plic, plicní žíly, levé síně, levé komory, aorty. Z aorty malým okruhem adrenalin postupuje do mozku a velkým – do zbytku těla. V důsledku toho jen o pár vteřin později adrenalin dosahuje svalů. Jenomže jak je zřejmé dokonce i dítěti, útočícímu dravci těch pár sekund

stačí k tomu, aby si udělal slavnostní večeři.

Asi každý z nás zažil účinky strachu, toho strachu, který se projevuje téměř okamžitě. Tělem pronikne proud, vlasy vstávají hrůzou, neznámo odkud se objeví síly a najednou jsme zachráněni...

Jak se to všechno stalo? Odkud se vzaly pozoruhodné síly, o kterých jsme neměli ani tušení? Pro pochopení tohoto jevu obrátíme pozornost na to, k čemu v okamžiku strachu a nebezpečí dochází v každé buňce našeho těla. Připomenu, že fyzicky hustá buňka má v závislosti na svém typu v mnohobuněčném organismu danou kvalitativní konstrukci. Buňky, které provádějí nejzákladnější funkce v organismu, mají kromě fyzického těla také éterické tělo. Buňky, které provádějí složitější funkce, mohou mít astrální těla a v určitých fázích vývoje i mentální tělo(a). To znamená, že živá buňka existuje ve stejné době na dvou nebo více úrovních planety (viz [obr. 28](#) a [obr. 29](#)). Kromě toho ve fyzicky husté buňce dochází k rozkladu organické hmoty na molekuly, ze kterých se skládá. Osvobozené prvotní hmoty začínají pohyb po kanálu jádra a distribuují se mezi éterickým, astrálním a mentálním tělem buňky. Díky tomu si tato těla (éterické, astrální a mentální) zachovávají svou integritu. Primární hmoty jakoby krmí buňky na jejich vyšších úrovních a přitom ochraňují jejich integritu. Bez neustálého doplňování primární hmotou by těla buňky na jiných úrovních ztratila své funkční vlastnosti.

Faktem je, že pro normální fungování musí být určitý přebytek primárních hmot, které tvoří každou z těchto úrovní buňky – éterické, astrální a mentální tělo. Určitý přebytek primárních hmot vytváří opačný tok na nižší úroveň buňky. Pojďme se na tento fenomén podívat blíže. Představme si, že v buňce právě začal proces štěpení molekul. Uvolněné primární hmoty se přes kanál buněčného jádra dostávají na éterickou úroveň (viz [obr. 32](#)), ale když na své cestě narazí na kvalitativní bariéru mezi éterickou a astrální úrovní, začnou se částečně vracet. Přičemž primární hmota **G** se postupně hromadí na éterické úrovni buňky. Éterické tělo buňky se postupně naplňuje a po chvíli jeho hustota dosahuje optimální úrovně. Pokračování tohoto procesu vede **k přebytku primární hmoty G na éterické úrovni**, což způsobuje pohyb této hmoty z éterické úrovně na fyzicky hustou (viz [obr. 33](#)). Při hutnění éterického těla se zvyšuje míra jeho vlivu na měrnost éterické úrovně. A když velikost změny měrnosti éterické úrovně dosáhne kritické hodnoty, odkrývá se kvalitativní úroveň astrální úrovně buňky. Až nyní primární hmoty dosahují astrální úrovně buňky. A podobně, když potkají na své cestě kvalitativní bariéru mezi astrální a první mentální úrovní, tok primárních hmot se částečně rozvine (viz [obr. 34](#)). Primární hmoty **G** a **F** se postupně hromadí na astrální úrovni buňky. Astrální tělo buňky se postupně naplňuje a po určité době jeho hustota dosahuje optimální úrovně.

Pokračování tohoto procesu vede k přebytku primárních hmot **G** a **F** na astrální úrovni, která vytváří pohyb těchto hmot z astrální úrovně na éterickou a dál na fyzicky hustou (viz [obr. 35](#)). Při hutnění astrálního těla se zvyšuje stupeň jeho vlivu na měrnost astrální úrovně. Když velikost změny měrnosti astrální úrovně dosáhne kritické hodnoty, odkrývá se kvalitativní bariéra první mentální úrovně buňky (viz [obr. 36](#)). Primární hmoty **G**, **F** a **E** se postupně hromadí na první mentální úrovni buňky. První mentální tělo buňky se uzavírá, po chvíli jeho hustota dosahuje optimální úrovně a všechno se opakuje znovu... Je třeba poznamenat, že každá kvalitativní bariéra mezi planetárními sférami **má maximální vliv na primární hmoty, jež nevstupují do kvalitativní struktury sfér, přes které se pohybují**. Je to způsobeno tím, že planetární sféry nemají ve své kvalitativní struktuře následující primární hmoty: éterická sféra – hmotu **G**, astrální sféra – hmotu **G** a **F**, první mentální sféra

– hmotu **G, F** a **E**¹. Pochopení tohoto procesu jako celku je klíčem k odhalení mechanismů paměti a vědomí, které rozebereme později. Při normálním stavu organismu se primární hmoty uvolněné štěpením organických molekul fyzicky husté buňky rovnoměrně rozdělují mezi éterické, astrální a první mentální těla buněk a to umožňuje každé buňce v mnohobuněčném organismu plnit svou funkci. Buňky těla, které mají různé funkce, se odlišují jedna od druhé kvalitativní strukturou. Mohou mít pouze éterické tělo nebo éterické a astrální, nebo éterické, astrální a první mentální tělo. Přitom každá úroveň buňky **dostává jen část vyprodukovaného buněčného potenciálu**. Je třeba poznamenat, že primární hmota **G se podílí na činnosti každého těla buňky – éterického, astrálního, prvního mentálního**.

Připomenu, že primární hmoty se uvolňují při rozdělení fyzicky pevných buněk organických a anorganických molekul. Tyto molekuly jsou uvedeny do buňky krevním řečištěm a pod vlivem osmotického tlaku pronikají buněčnou membránou dovnitř, kde dochází k jejich štěpení. Vliv osmotického buněčného tlaku, stejně jako povaha jiného libovolného tlaku, je založený na **rozdílu úrovně měrnosti mezi vnějším a vnitřním prostředím buňky** odděleným buněčnou membránou. Hydrofobní (vodu odpuzující) vlastnosti buněčné membrány, která má jednu tukovou vrstvu a dvě bílkovinné, zajišťují zachování tohoto poklesu měrnosti. Je to způsobeno tím, že tukové vrstvy buněčné membrány odpuzují molekuly vody. V důsledku toho mohou z krevní plazmy do buňky proniknout v ní rozpuštěné organické a anorganické molekuly a ionty. To znamená, že buněčné membrány slouží jako živý filtr. Gradient měrnosti **je způsoben tím, že nasycené a nenasycené vodní roztoky mají různou úroveň vlastní měrnosti**. Čím větší molekuly a těžší atomy ji tvoří, tím vyšší je jejich úroveň vlastní měrnosti. Jejich rozpustnost je způsobena tím, že jsou schopny přizpůsobit se molekulám vody. Možnosti harmonizace **se odvíjejí od velikosti propadu měrnosti** mezi těmito atomy nebo molekulami uprostřed vln v médiu s odpovídajícím poklesem tohoto rozměru měrnosti².

Při vstřebávání nebo vyzařování těchto vln dochází k vyrovnání úrovně měrnosti molekul. Molekuly vody jsou stabilní téměř v celém rozsahu existence fyzicky husté hmoty. Vzhledem k malé molekulární hmotnosti vody (H_2O – 18,01528 g/mol) je vlastní úroveň měrnosti vody menší než úroveň měrnosti většiny molekul v ní rozpuštěných. Proto je výsledkem molekulární interakce **vlastní úroveň měrnosti nasyceného roztoku vyšší než vlastní úroveň měrnosti nenasyceného**. Mimochodem, hydrofobní (vodu odpuzující) vlastnost tukové vrstvy membrány vzniká tím, že její vlastní úroveň měrnosti **není kvantována** s vlastní úrovní měrnosti vody. To znamená pouze to, že vlny, které pronikají z vodního prostředí, v sobě nesou kolísání měrnosti menší, než je rozdíl mezi úrovní vlastní měrnosti molekuly vody a molekuly tuku.

Z nasyceného vodního roztoku, který představuje krevní plazma (mající vyšší úroveň vlastní měrnosti), tedy molekuly pronikají přes buněčnou membránu dovnitř buňky. V tomto případě jsou nevázané molekuly vody odpuzovány tukovou vrstvou buněčné membrány. Proto uvnitř buňky přes membránový filtr pronikají složité organické a anorganické molekuly, z nichž každá má úroveň vlastní měrnosti, jaká je v souladu s tukovou vrstvou buněčné membrány (viz [obr. 37](#)). Nyní připomenu, že každý atom či molekula má svou vlastní úroveň měrnosti, při které je stabilní. Když proniknou přes buněčnou membránu, molekuly se rozpadají, dostávají se pod vliv buněčného jádra a mitochondriální **DNK**³, kde se rozkládají na základní hmoty, které je tvořily. V zásadě v

¹ Více podrobností o tom viz N. Levašov «Poslední apel lidstvu», kapitola 1

² Více podrobností o tom viz kapitola 1.

³ Více podrobností o tom viz kapitola 2.

buňce probíhají řízené termonukleární reakce, o jakých moderní věda jen sní.

Výsledkem je neustále se opakující proces nitrobuněčného štěpení a propadu měrnosti mezi buňkou a plazmou, která ji omývá. Je třeba poznamenat, že velikost tohoto rozdílu se mění. Při nasycení buňky skrze plazmu organickými a anorganickými molekulami se vlastní úroveň měrnosti buňky zvyšuje. Když se stane srovnatelná s vlastní úrovní měrnosti plazmy, příliv nových molekul do buňky klesá. Buňka je „sytá“, tj. maximálně nasycená organickými molekulami. Když se mění úroveň měrnosti buňky stane mírně vyšší, než je vlastní měrnost plazmy, dochází ke **zpětnému pohybu molekul** z buňky do plazmy. Vzhledem k tomu, že tento pokles měrnosti je zanedbatelný, **k pohybu dochází pouze u molekul, jejichž vlastní úroveň měrnosti je úměrná velikosti tohoto rozdílu.** Takovými molekulami jsou toxiny, které vznikly v procesu dělení. Toxiny jsou molekuly, které buňka není schopna rozštěpit vzhledem k tomu, že jejich vlastní úroveň měrnosti je nepatrná, a proto u existujících molekul **DNA** a **RNA** stojaté vlnění propadu měrnosti nemá žádný významný vliv na jejich stabilitu. To znamená, že toxiny se objevují v plazmě a pak se přes lymfatické cévy, plazmou, která nese toxiny, dostávají do zbytku krve. Žilami se krev nasycená toxiny dostane do srdce, odkud je pod tlakem hnána do ledvin, kde je zbavená toxinů...

Periodické kolísání měrnosti mezi buňkou a plazmou vzniká tím, že **rychlost štěpení organických molekul v buňce je pomalejší než jejich příliv do buňky.** To znamená, že **všechny funkce buněk, a zejména organismu jako celku, jsou přímo závislé na aktivitě procesu rozdělení.** Právě **adrenalin** je urychlovačem **vnitrobuněčného dělení,** bez něhož organismus **není schopen zabezpečit svou aktivitu.** Podle míry štěpení se koncentrace organických molekul snižuje, což vede **k poklesu vlastní úrovně měrnosti buněk.** Směr pohybu molekul se mění. Buňka „vyhladověla“ a organické molekuly se začnou pohybovat opět z plazmy do buňky. Tento proces probíhá až do smrti libovolného živého organismů – od jednobuněčných až po nejsložitější mnohobuněčné. A nyní zpět k našim emocím.

Jaká je tedy role obranných emocí? Jak nám naše emoce pomáhají uniknout z kritických situací? Je třeba poznamenat, že mechanismus vlivu emocí na přežití živých organismů se vyvíjel v průběhu miliard let rozvoje života. A jejich hlavní funkce je – **záchrana života jednotlivce jako nositele genetické informace,** bez čehož není možný rozvoj a pokračování života. To je pochopitelné – proto, aby daný **druh mohl poskytnout potomstvo a přežít** během evoluce života, je nutná především existence jednotlivců, kteří jsou schopni takové potomky dát. Proto pouze druhy živých organismů, které vyvinuly účinné metody regulace rozložení potenciálu živého organismu ve chvílích ohrožení, mohou uspět v boji o přežití. Připomenu, že každá buňka každého organismu při štěpení uvolňuje primární hmoty. A dále, tyto primární hmoty rozděluje mezi všechny úrovně, které tato buňka má (viz [obr. 36](#)), což ve svém důsledku způsobuje nejúčinnější interakci mezi všemi úrovněmi buňky. Pouze v tomto případě je buňka schopna vyrovnat se s maximálním zatížením a s minimálním poškozením vykonávat své funkce. Navíc, každá buňka mnohobuněčného organismu má několik funkcí:

- 1. individuální,** související se zabezpečením vlastního života;
- 2. funkční,** související s její prací ve prospěch mnohobuněčného organismu;
- 3. obranné,** související se zachováním integrity mnohobuněčného organismu.

Je jasné, že na výkon každé z těchto funkcí buňka stráví část svého potenciálu. V extrémních případech musí mít buňka maximum svého potenciálu, aby zajistila ochranné funkce na nějakou dobu, ignorujíc všechno ostatní. Přitom buňka funguje v kritickém

režimu a během této doby podstupuje maximální zátěž. Poškození jsou způsobena tím, že při kritickém režimu se v buňce hromadí toxiny, které nemají dostatek času na opuštění buňky. To proto, že k pohybu plazmy v mezibuněčném prostoru dochází v důsledku zbytkového krevního tlaku. Pod vlivem tlaku krve je plazma vytlačována z kapilár do mezibuněčného prostoru. Vzhledem k tomu, že kapalina je nestlačitelná, další porce plazmy předčasně vytlačí tu, která postupuje před ní, a vytváří tak pohyb plazmy v mezibuněčném prostoru. Pomalu se pohybující plazma je sbíraná lymfatickými cévami a dále pokračuje do krevního oběhu.

Zadržení toxinů uvnitř buňky vede k tomu, že ony, coby chemicky aktivní látky, začnou vstupovat do chemických reakcí s molekulami v buňce. To vede k poškození a narušení nitrobuněčných procesů. Proto po každém stresovém zatížení je zapotřebí rekonvalescence, někdy docela dlouhé, během níž je buňka zcela nebo téměř zcela obnovena. Při častém stresovém zatížení buňky nemají čas na zotavení, takže dochází k jejich rychlé destrukci. Samoregenerační schopnost buněk může být velmi pestrá jak u různých druhů mnohobuněčných organismů, tak i u různých jedinců stejného druhu. Kromě toho se vlastní schopnost regenerace během života jednoho a téhož jedince pohybuje v poměrně širokých mezích. Buňky, které nahromadily značné poškození, umírají a později jsou nahrazeny jinými.

Pojďme nyní analyzovat, co se děje buňce **v kritických provozních podmínkách a jakou souvislost to má s našimi emocemi...**

Při normálním režimu štěpení se vysvobozená primární hmota rozděluje mezi všechny úrovně buňky (viz [obr. 38](#)). Přitom primární hmota **G** vstupuje do kvalitativní struktury všech buněčných úrovní (těl), a proto je jimi pohlcována v normálním režimu fungování buňky. Každé tělo buňky – éterické, astrální nebo mentální, je nasycované příslušnými primárními hmotami. **Éterické tělo buňky** se plní pouze primární hmotou **G**, zatímco **astrální** – hmotami **G** a **F** a **první mentální** – hmotami **G**, **F** a **E**. Primární hmota **G** uvolněná při rozpadu je tedy distribuována do všech úrovní buňky. To znamená pouze to, že každá z těchto úrovní **přijímá část „porce“ prvotní hmoty G**, kterou „vyrábí“ při dělení fyzicky hustá buňka. Přitom se každé z těchto těl buňky nasycuje do určité kritické úrovně, následkem čehož vzniká zpětný tok primárních hmot z těchto úrovní k fyzicky husté buňce. Je to cyklus primárních hmot a zabezpečuje proces, který všichni nazýváme **ŽIVOT**...

Zatímco éterické tělo buňky zadržuje část primární hmoty **G**, **zbývající část se rozděluje mezi další úrovně**. Připomenu, že aktivita éterického těla určuje činnost fyziologických procesů v buňkách, což znamená, jakou fyzickou aktivitu je buňka schopná vydržet, jednak každá buňka zvlášť, ale i celý organismus. V důsledku toho platí, že **čím vyšší podíl primární hmoty G zůstane na éterické úrovni, tím silnější je fyzicky hustá buňka a organismus jako celek**. Otázkou je, jak „přinutit“ primární hmotu **G**, aby se hromadila pouze na éterické úrovni buňky, zatímco při normálních provozních podmínkách buňky je aktivní na všech úrovních, které daná buňka má, a primární hmota **G** se rozdělí mezi ně (viz [obr. 36](#) a [obr. 38](#)). K tomu, aby se tak stalo, se musí mezi éterickou a astrální úrovní objevit „clona“. Pouze v tomto případě se primární hmota **G** začne hromadit na éterické úrovni buňky a fyziologické možnosti buňky a následně i celého organismu mnohonásobně vzrostou (viz [obr. 39](#)).

Odkud se vlastně bere v momentě ohrožení tato „clona“?

Tyhle „clony“ se vytvářejí **prostřednictvím podstaty (povahy) emocí**... Ano, **emoce** jsou tím klíčkem, který zavírá nebo otevírá určité úrovně podstaty a tím reguluje aktivaci různých kvalit a schopností, jež vlastní určitý jedinec. Jak se to stalo? Jaké procesy probíhají

zároveň v buňce a organismu jako celku? Připomenu, že přípustné rozměry astrální měrnosti leží v určitém rozsahu hodnot $\Delta L_{A,B}$ ($2.91935 < L_{A,B} < 2.93956$). Současně, jednak vlastní měrnost astrálního těla buňky, ale i organismu jako celku mohou mít libovolnou hodnotu uvnitř tohoto intervalu. Vlastní měrnost astrálního těla buňky (organismu) je závislá na **evoluční úrovni rozvoje a kvalitativním stavu**. Přičemž **každému emočnímu stavu organismu odpovídá určitá úroveň vlastní měrnosti**. V důsledku toho se při změně emocionálního stavu mění i vlastní úroveň měrnosti astrálního těla buňky (organismu). Jinými slovy, emoce mohou „pozvednout“ nebo „ponořit“ astrální tělo každé buňky mnohobuněčného organismu. Jak se to děje?

Astrální tělo buňky (organismu) pod vlivem emocí můžeme přirovnat k chování plováku ve vodě při otevřených klapkách: při sníženém přítoku klesá níž a níž, ale s rostoucím – se zvedá výše. Ale v případě, že je hladina vody stálá, u astrálního těla buňky (organismu) vyvstává otázka – jaká „voda“ přibývá nebo ubývá při emocionálních reakcích?! Při normálním fungování buňky se primární hmoty **G** a **F** hromadí v astrálním těle buňky, což vede k tomu, že astrální tělo deformuje svůj mikroprostor. Když deformace dosáhne kritické úrovně, kvalitativní bariéra mezi astrální a první mentální úrovní buňky se otevře a primární hmoty začínají nasycovat první mentální tělo buňky (viz [obr. 36](#)). Vlastní úroveň měrnosti astrálního těla buňky je zároveň blíže k horní hranici povoleného rozsahu měrnosti astrální roviny (viz [obr. 40](#)).

Pod vlivem strachu **ze sebe astrální tělo buňky vypudí nahromaděnou prvotní hmotu G a F** a deformace vlastního mikroprostoru tím klesá. V důsledku tohoto procesu **klesá i vlastní úroveň měrnosti** astrálního těla (viz [obr. 41](#)). **Následně se kvalitativní bariéra mezi první mentální a astrální úrovní obnovuje**. Strach je velmi silná emoce, a tak se vlastní úroveň měrnosti astrálního těla **snižuje natolik**, aby se stala **srovnatelnou s dolní hranicí povoleného rozsahu měrnosti astrální sféry**. Kvalitativní bariéra, která vznikla mezi astrální a mentální úrovní buňky jako první, ve výsledku expanduje proudy primárních hmot. Obzvláště silně se tento vliv projevuje na primárních hmotách **G**, **F** a **E** (souvisí to s tím, že tyto primární hmoty nevstupují do kvalitativní struktury první mentální sféry naší planety). Vzniká zpětný tok primárních hmot směrem k éterickému tělu (viz [obr. 41](#)) a dále ve směru fyzicky hustého těla buňky. Zpětný tok primární hmoty **G** začíná postupně nasycovat éterické tělo buňky a tím i **stupeň vlivu** éterického těla na fyzické vzrůstá (viz [obr. 42](#)). Přitom se možnosti fyzického těla každé buňky a tím i celého těla prudce zvýší, což umožňuje jedinci zachránit se ve chvílích ohrožení (viz [obr. 43](#) a [obr. 44](#)).

Chtěl bych věnovat trochu více pozornosti vedlejším účinkům výše uvedeného procesu. Uvnitř jednoho a téhož druhu se reakce na strach pohybuje v poměrně širokých mezích. V celé řadě situací může strach jednotlivce paralyzovat. Mohutné toky z éterické na fyzickou úroveň jsou schopny zablokovat funkci buňky. Možná, že někdo ze čtenářů podobný účinek strachu zažil na sobě nebo sledoval, jak strach člověka doslova paralyzuje, zbavuje ho možnosti jakékoli činnosti pro svou záchranu. Někdy je vliv energie strachu na organismus tak velký, že je podstata vyhozená z těla a člověk ztrácí vědomí. Jedinou útechou je v tomto případě pouze to, že v bezvědomí necítí bolest, a pokud je předurčena stát se obětí čtyřnohého nebo dvounohého dravce, tak před smrtí nic necítí. A zdaleka ne vždy jsou podobné jevy spojeny s lidskou zbabělostí, ale jsou výsledkem reálných přírodních procesů probíhajících v organismu a žádným způsobem nezávisí na člověku samotném.

To vše je dáno především některými kvalitativními rozdíly v genetice, ale taktéž

strukturálními a kvalitativními rozdíly podstat u různých jedinců v rámci druhu. Každá fyzická buňka má horní hranici maximálního zatížení, přičemž úroveň této hranice se mění jak v rámci druhu, ale i u jedince samotného. U jednotlivce je (hranice) závislá na následujících faktorech:

1. Evoluční úroveň rozvoje podstaty jednotlivce. Podstata s vysokou úrovní rozvoje je schopná odolávat většímu zatížení.

2. Genetika. Dokonce i nepatrné variace v genetice v rámci stejného druhu způsobují obrovský rozptyl možností nositele této genetiky.

3. Fyzický stav organismu jako celku. Vyčerpaný a nemocný jedinec má nižší „strop“.

4. Biologické stáří jedince. S věkem se snižuje stupeň interakce, jednak mezi těly podstaty, ale i mezi podstatou a fyzickým tělem.

5. Biorytmy těla. Fyzické, emocionální a intelektuální biorytmy odrážejí periodickou aktivitu příslušného éterického, astrálního a prvního mentálního těla, které tvoří podstatu (viz [obr. 45](#), [obr. 46](#) a [obr. 47](#)).

Co to jsou tyto biorytmy? Jaká je jejich role v našem životě, ale zejména v činnosti buněk obecně?!

Každý z nás je do větší či menší míry seznámen s pocitem únavy, když mozek není schopen „zplodit“ nějakou myšlenku a naše kreativita velmi připomíná oceán ve stavu klidu, nebo když nás svaly těla nejsou schopny zvednout, nemluvě o tom, že bychom měli něco dělat. Jediné přání v tomto stavu bývá dostat se co nejrychleji do postele. Každému je naprosto jasné, že únava nahromaděná v těle je důsledek zátěže vzniklé při práci, a proto potřebujeme odpočinek na zotavení. Tento fakt u nikoho nevyvolá pochybnosti. Éterická, astrální a mentální těla fyzických buněk, které tvoří naše fyzické tělo jako součást jednoho celku, získávají také svůj podíl zátěže. A žádné z těchto těl, které tvoří podstatu, není schopno pracovat stále na maximální výkon. Proto se v průběhu evoluce vyvinul mechanismus samoregulace zatížení pro každé z těl – éterické, astrální a mentální.

Připomenu, že podstata jako celek, ale i každé tělo, které je součástí podstaty, má individuální úroveň rozvoje. To znamená, že éterické, astrální a mentální těla jako jeden celek, ale i každá buňka zvlášť mají odpovídající úroveň **vlastní měrnosti**. V době činnosti buňky coby základního prvku organismu se pod vlivem zatížení vlastní měrnost éterického, astrálního a mentálního těla mění. Vezměme si cyklus činnosti astrálního těla buňky od okamžiku, kdy vlastní úroveň astrálního těla buňky vykazuje minimální hodnotu po předchozí zátěži (viz [obr. 48](#)). Při aktivaci činnosti buňky se uvnitř buněčného kanálu uvolňuje velké množství primární hmoty. Přitom primární hmoty **G** a **F** začínají nasycovat astrální tělo buňky. V důsledku toho astrální tělo začíná silně působit na okolní mikroprostor, a vlastní úroveň věrnosti astrálního těla se zvyšuje. Astrální tělo s vyšším stupněm otevírá kvalitativní bariéru mezi astrální a první mentální úrovní. Na první mentální úroveň protéká větší množství primárních hmot a zvyšuje se cirkulace mezi astrální, éterickou a fyzickou úrovní buňky (viz [obr. 49](#)). To vede k nárůstu schopnosti buněk plnit své funkce. Pokračující sycení astrálního těla primární hmotou **G** a **F** vede ke zvýšení vlastní měrnosti astrálního těla do stavu, ve kterém začíná pracovat v režimu přetížení (viz [obr. 50](#)). V tomto stavu se astrální tělo buňky nemůže nacházet dlouho bez toho, aniž by došlo k narušení buněčných struktur na všech úrovních. V tuto chvíli dochází k určitému pootevření astrálního těla a primární hmota **G** a **F** v něm nahromaděná je propuštěna ze svého „zajetí“. V důsledku toho se **vlastní úroveň astrálního těla** začne snižovat. Tento proces probíhá pomalu a plynule. Pro astrální tělo celá perioda trvá

osmadvaceti dní a je nazývána **emocionální biorytmus**. Podobné jevy probíhají v éterickém a prvním mentálním těle buňky a u organismu jako celku. Celý cyklus činnosti éterického těla má trvání dvaceti tří dnů a je nazýván **fyzický biorytmus**, cyklus aktivity mentálního těla trvá třicet tři dní a je nazýván **intelektuálním biorytmem**. V průběhu celého cyklu se vlastní úroveň měrnosti snižuje na počáteční a vše se opakuje znovu...

Takovým způsobem se libovolná emoce, zrozená v hlubinách naší duše, střetává s konkrétní periodicky se opakující změnou aktivity astrálního těla. Lavinovité uvolnění prvotních hmot **G** a **F** v okamžiku ohrožení pod vlivem strachu nevede k hladkému, jako u emocionálního biorytmu, ale k **prudkému poklesu úrovně vlastní měrnosti astrálního těla**, který může dosáhnout nadkritickou hodnotu pro astrální tělo, což vede k jeho nestabilitě a následnému zničení. Buňka ztrácí astrální a první mentální tělo (v nepřítomnosti mentálního těla se ztrácí pouze astrální tělo buňky). Kvalitativní struktura buňky je zničena, ta přestane fungovat, ale pokračuje ve fungování jako buňka, která má éterické tělo. Prudký pokles zastihne astrální tělo v té či oné fázi emocionálního biorytmu s odpovídající úrovní vlastní měrnosti. Když se uprostřed normálně fungujících buněk tkání organismu objeví buňka(y) pouze s éterickým tělem, v tu chvíli sousední buňky, které v závislosti na svých funkcích mají astrální nebo astrální a mentální tělo, vyprovokují nekontrolovatelné dělení. Dělení je způsobeno tím, že buňka s narušeným astrálním a mentálním tělem přijímá stejnou potravu jako sousední buňky, ale primární hmoty uvolněné v procesu dělení nasycují pouze éterické tělo buňky. V důsledku toho se éterické tělo dané buňky nasycuje maximálně a tím vzniká zpětný tok primární hmoty **G**, který je **mnohem aktivnější než u sousedních buněk**. V buňce dochází ke kumulaci organických molekul, protože jen část molekul, které vstoupily do buňky, se rozpadá, a když jejich koncentrace dosahuje kritické úrovně, dochází k **dělení buňky**. V těle se začne rozvíjet **rakovina**...

Jestliže při stresu není zničeno astrální a mentální tělo (v případě jeho přítomnosti) a astrální tělo je v dolní fázi emocionálního biorytmu, tak stresové situace (strach, zděšení jsou jen jedním druhem stresu) vedou často k dlouhodobé depresi. To je způsobeno tím, že při stresu (stejně jako u jiných emocionálních reakcí) dochází k uvolnění primárních hmot **G** a **F** nahromaděných v astrálních tělech buněk, což vede k poklesu vlastní úrovně měrnosti astrálních těl buněk. Přitom úroveň vlastní měrnosti astrálního těla každé buňky je srovnatelná s dolní hranicí měrnosti astrální roviny naší planety. V důsledku toho astrální tělo buňky, ale především celého organismu, jsou v neustálé harmonii s nižší astrální planetární úrovní, se kterou **rezonují negativní emoce**. Člověka v takovém rozpoložení negativní emoce prostě pohlcují, nedávají mu možnost k návratu do normálního stavu. Jde o to, že pro návrat k normálnímu stavu po stresu [k nasycení astrálního těla] je potřebná primární hmota **G** a **F**, ve větší míře však primární hmota **F**. Toto nasycení vzniká jako důsledek uvolnění primárních hmot při štěpení organických molekul fyzicky husté buňky. Nasycení probíhá pozvolna, dokud úroveň měrnosti jeho astrálního těla nedosáhne původní hodnoty. Dojde-li v procesu obnovy k novému stresu, bude systém opět svržen na nižší astrální úroveň. Jinými slovy, člověk se může na delší dobu ponořit do bažiny negativních emocí.

Východiskem ze vzniklé situace je co nejrychlejší obnovení výchozí úrovně vlastní měrnosti dříve, než na tělo zapůsobí nový příval stresu. Opět i zde se nabízí různá možnost rehabilitace u lidí s různými typy mentality. Rozlišujeme čtyři základní typy lidské psychiky – **sangvinický, flegmatický, melancholický a cholericý**. Typ mentality se odvíjí od kvalitativní struktury podstaty u každého člověka. Hlavním rysem je vztah mezi éterickým a astrálním tělem. Při dominanci éterického těla a plnohodnotném astrálním těle se projevuje

sangvinický typ psychiky (viz [obr. 51](#)). Stresové situace mají na sangvinika minimální negativní dopad vzhledem k tomu, že původní vlastní úroveň měrnosti jeho astrálního těla je maximální. Stresové snížení vlastní úrovně měrnosti v důsledku uvolnění primárních hmot **G** a **F** astrálním tělem velmi vzácně dosahuje nižší astrální úrovně. Dominance éterického těla v základu podstaty zabezpečuje maximální stresovou stabilitu celé podstaty obecně. Emoční vlny velmi rychle uhasínají v silném ochranném poli vytvořeném dominantním éterickým tělem podstaty.

Flegmatický typ psychiky je odlišný od sangvinického v tom, že při dominanci éterického těla v základu podstaty astrální tělo tvoří pouze primární hmota **G** (viz [obr. 52](#)). Taková struktura v podstatě vede k pasivitě a neschopnosti tvořit, být vůdcem. Flegmatik může ale být vynikajícím vykonavatelem. Kreativita se může projevat jen při plném astrálním těle, které je vytvořeno soutokem dvou primárních hmot **G** a **F**. Plné astrální tělo „otevřít“ kvalitativní bariéru mezi astrální a první mentální sférou, což vede k aktivaci možnosti rozvoje prvního mentálního těla. Aktivita prvního mentálního těla vede ke kvalitativnímu skoku v tvůrčích a psychických schopnostech člověka...

Melancholický typ psychiky má v základu podstaty dominantní astrální tělo tvořené primární hmotou **G** (viz [obr. 53](#)). Při takové kvalitativní struktuře podstaty se systém stává **emocionálně nestabilním**. Emoce vedou k tomu, že vlastní úroveň měrnosti astrálního těla u melancholika rychle klesá a stává se srovnatelnou s dolní hranicí astrální úrovně. Takový stav může přetrvávat po dlouhou dobu, což vede k dlouhým depresím.

Cholerický typ psychiky má v základu podstaty dominantní astrální tělo tvořené primární hmotou **G** a **F** ([obr. 54](#)). Přitom kvalitativní struktura podstaty je stejně jako u melancholického typu **emocionálně nestabilní**. Rozdíl spočívá v tom, že původní vlastní úroveň měrnosti plného astrálního těla (z primárních hmot **G** a **F**) je významně vyšší než počáteční hladina měrnosti nízkoastrálního těla (jen z primární hmoty **G**). Proto vliv stejných emocí nemusí u cholerika vést k depresi jako v případě melancholika. Emocionální výbuchy cholerika taktéž vedou ke snížení úrovně vlastní měrnosti astrálního těla. Ale ve svém nižším bodě úroveň vlastní měrnosti astrálního těla cholerika neklesá do nízkoastrální úrovně. To vytváří příznivé podmínky pro rychlý návrat na původní úroveň...

To znamená, že míra vlivu emocí na organismus závisí na **kvalitativní struktuře podstaty**, která se projevuje v různých temperamentech. Každá emoce vede k uvolnění energie, tvorbě jedinečných emocionálních vln. Přitom astrální tělo ztrácí primární hmotu **G** a **F**, což vede ke **snížení vlastní měrnosti astrálního těla**. Každá emoce **mění** vlastní měrnost astrálního těla na **konkrétní hodnotu** konstantní pro danou emoci. Proto můžeme mluvit o **konstantním spektru emocí** a také o tom, že každá emoce má **svou vlastní úroveň měrnosti**. **Nízko položené a negativní emoce** jsou v harmonii s nižší astrální rovinou planety. **Vyšší a pozitivní emoce** vyvádějí astrální tělo do hornoastrální roviny. Emoce – nejsou jen reakcí na to, co se děje kolem a uvnitř nás, emoce kvalitativně ovlivňují astrální tělo, mění úroveň jeho vlastní měrnosti.

Objasnění tohoto jevu je **klíčem k pochopení karmy**: proč každý čin námi spáchaný, každá myšlenka zrozená v hlubinách naší duše nás ovlivňují, vrhají na nás hrůzy a utrpení „pekla“, nebo nás odměňují požitky v „ráji“. A s překvapením zjišťujeme, že nás „Vyšší Síly“ nebo „Pán Bůh“ netrestají a neodměňují – ale nikdo jiný než **MY SAMOTNÍ** neseme následky svých myšlenek a činů, zneužití a trestných činů spáchaných během života. A náš vlastní „Nejvyšší soud“ probíhá automaticky, bez ohledu na naše přání a nezná žádné chyby, shovívavost, odpuštění...

Ale jak tento soud probíhá, jakým způsobem trestá přestupky?

Zločin a trest – to není jen filozofická nebo soudní kategorie, ale skutečný **přírodní jev**. Ale bohužel ve většině případů cena za vlastní činy dohání podstatu až v její následné inkarnaci nebo bezprostředně po smrti fyzického těla. Ale to nečiní trest méně významným. Skutečnost je taková, že vědomí, paměť, pocity, emoce před i po smrti patří k naší podstatě a jediné jí. Fyzické tělo – to je jen základ a podpora pro podstatu. Ale když „odstraňujeme“ zbytečnou, už nepotřebnou fyzickou skořápku, naše vědomí, paměť, osobnost zůstávají. Pochopení povahy karmy je přímo závislé na mechanismu vlivu emocí na kvalitativní stav astrálního těla a skrze ně – a na všechny ostatní těla podstaty...

Každá akce námi vykonaná je doprovázena změnami v emocionálním stavu. Přesněji řečeno, **každé akci odpovídá určitý emocionální stav**. Přitom kvalitativní struktura podstaty je **transformována** podle možnosti realizace konkrétní činnosti nebo postupu. Tato kvalitativní změna podstaty se udržuje po určitou dobu po provedení akce nebo činu, načež se struktura podstaty vrací zpět do původního stavu, nebo spíše velmi blízko původnímu stavu. Stejně jednání nebo akce ovlivňují jedince několika různými způsoby podle odlišných typů mentality, podle kvalitativních rozdílů jejich struktur podstaty. Proto je čas potřebný k návratu do původního stavu u lidí s různými typy psychiky různý. A pokud člověk opakuje stejné jednání nebo akce s frekvencí větší, než je doba na zotavení, kvalitativní struktura podstaty daného člověka se nestačí vracet do původního stavu.

V mnoha případech se tato **deformace** původní struktury podstaty může stát **trvalou, novou kvalitativní strukturou podstaty člověka**. Podobné změny v kvalitativní struktuře podstaty se mohou objevit i při individuálním chování a jednání, pokud jsou doprovázeny silnými emocemi. Faktem je, že **vratné účinky** mají pouze takové emoční stavy, jejichž amplituda **nepřekračuje rozsah rovnovážného stavu astrálního těla**. **Nevratnými důsledky** jsou takové emocionální stavy, které mění astrální tělo za **mezní hodnoty**. V tomto případě se astrální tělo stává nestabilním a vzniká další emise primárních hmot **G** a **F**, která vyvolává jeho **kvalitativní transformaci**. Nadměrná ztráta primární hmoty **F** vede k jejímu zmizení z astrálního těla. Astrální tělo se mění, stává se nízkoastrálním (tvořeným pouze primární hmotou **G**). Nastává **zpětná evoluce** (degenerace). Astrální tělo lze přirovnat ke gumičce, která je pružná a po napnutí se vrátí zpět do původní podoby. Ale postupem času se elasticita snižuje a konečná podoba je stále více a více odlišná od původní. A pokud gumičku natáhnete moc, přetrhne se...

A teď se vrátíme zpět k emocím. Zbývá jen zjistit, jaké skutky a jednání doprovází tak silné emoce, které jsou schopné způsobit **nevratné změny** v kvalitativní struktuře astrálního těla. Připomenu, že každá emoce odpovídá určité **úrovni vlastní měrnosti** astrální roviny. Čím je úroveň nižší, tím primitivnější jsou odpovídající emoce. Emoční stav dravce, vraha je jedním z nejprimitivnějších ze všech v přírodě existujících. U masožravých zvířat jsou tyto emoce nezbytnou podmínkou pro jejich existenci, bez nich by prostě v průběhu evoluce vymřela. Emoční stav lovce jim umožňuje maximálně soustředit potenciál na úrovni éterického těla, což vytváří obrovskou fyzickou sílu a rychlou reakci v době útoku. Téměř všichni dravci vycházejí lovit, když mají hlad, a zabíjejí pouze pro uhašení tohoto hladu a tím zachovají život sobě a svým mláďatům. Nedochozí k porušení zákonů přírody. V tomto případě jsou masožravci na odpovídající evoluční úrovni a mají jen nízkoastrální těla. Proto jim snížení vlastní úrovně měrnosti při emocionálním stavu lovce nezpůsobí nevratné změny.

Člověk, na základě svého evolučního postavení, reaguje na emoční stav lovce mnohem silněji. A když člověk zabije nějaké zvíře pro svou obživu, vlastní úroveň měrnosti astrálního těla se snižuje o určitou hodnotu, což vytváří problém pro jeho další evoluci jako

individua. V případě, že člověk zabije jiného člověka, jeho emocionální zatížení dosáhne kritické úrovně, při které je stav astrálního těla nestabilní. V důsledku toho dochází k výronu primárních hmot jím nashromážděných a to vede k prudkému poklesu úrovně vlastní měrnosti astrálního těla. Změny vzniklé v astrálním těle jsou zároveň tak významné, že se stanou **nevratnými**. Proč zabití jiného člověka způsobuje nevratné modifikace v astrálním těle, zatímco zabíjení zvířat pro obživu pouze blokuje evoluci?

Faktem je, že zabití jiného člověka je tak **nepřirozený skutek**, že porušuje zákony přírody. Vrah vytváří emoční stav nutný ke spáchání vraždy **vědomou snahou**, což vytváří zpětný tok primárních hmot z prvního mentálního těla k astrálnímu. Tento proud vytváří nerovnováhu astrálního těla, která vyvolává uvolnění primárních hmot astrálního těla, jež ho tvoří, a tím zpětnou evoluci. Motivace, která nutí člověka zabít jiného, je uměle vytvořená pomocí vymyšlení si nejrůznějších neexistujících důvodů pro ospravedlnění takového nepřirozeného činu. Téměř vždy je to spojeno s touhou člověka nebo skupiny lidí získat větší a lepší „kousek koláče“, k přerozdělení ve svůj prospěch již rozděleného ostatním. I když předtím se to stalo nespravedlivě, nová nespravedlnost nic nemění na podstatě. Jedna stará čínská legenda praví, že zemi, uchvácenou drakem, se snažilo osvobodit mnoho statečných vojáků, ale drak vždy vyhrál, protože pokaždé, když hrdina zvítězil, zaujal jeho místo a sám se stal „drakem“. A to potrvá do té doby, dokud to další vítěz nad drakem nepochopí a neopustí palác draka i s jeho poklady. A pouze tehdy bude drak konečně poražen.

„**Zabít draka**“ musíme především uvnitř sebe, teprve pak nebude jedna nespravedlnost nahrazena jinou. A dokud k tomu nedojde u celého lidstva, „drak“ nezmizí. Dokonce i když nějaký hrdina porazí „draka v sobě“, pokaždé se najde nějaká „neplecha“, která ho přinutí jít znovu do „práce“. Pouze u evolučního vývoje lidstva jako celku může být problém s „drakem“ vyřešen. Většina negativních motivů a akcí je spojená s nízkým evolučním stupněm vývoje lidské civilizace obecně a falešnou stupnicí hodnot generovaných nevědomostí a zkresleným pohledem na svět. To znamená, že spravedlivé uspořádání lidské společnosti není možné do té doby, dokud neznalost nebude nahrazena skutečnými znalostmi, dokud „křivá zrcadla“, která zkreslují svět, nebudou zničena. Do té doby, dokud zlato a peníze budou určovat postavení člověka v sociálním systému bez ohledu na to, jaký ve skutečnosti je, „drak“ bude mít navrch. Do té doby, dokud **materiálně** bude **vládnout** nad **duchovnem**, nemocné sociální prostředí bude vytvářet stimuly a motivace, které mnohé posouvají k zločinům. A nakonec ve své nevědomosti budou platit vysokou cenu za zkreslené iluze a prodávat svou duši „d'áblu“. A nezáleží na tom, že spáchají zločin v neznalosti nebo nevěří v existenci duše, potrestání je postihne stejně a trest dostanou sami od sebe v době páchaní zločinu. To je skutečný přírodní zákon, „d'ábel“ se rodí uvnitř každého hříšníka a pak jej pomalu požírá. A jméno tohoto „d'ábla“ je nižší astrál, astrální džungle hemžící se podstatami vyhynulých zvířat; když ho podstata člověka dosáhne, stává se jejich kořistí, jídlem a tak se lovec stává kořistí, obětí silnějších predátorů. A to vše proto, že v okamžiku provedení akce astrální tělo prochází kvalitativní změnou, následkem které se podstata v okamžiku smrti, přirozené nebo předčasné, nemůže dostat na bezpečné místo a ocitá se uprostřed astrální džungle... Naše emoce nás mohou spasit v momentech ohrožení, nebo odsoudit na muka „pekelná“.

Jen jsme poodhalili účinek živočišných instinktů sebezáchovy a fenomén stavu predátora. Ale na rozdíl od zvířat člověk má i duchovno, které se projevuje v paletě nádherných emocí a ty nám dávají naději na možnost rozvoje lidstva jako inteligentní rasy...

